

Sygn. akt V KK 339/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Katarzyna Wępa

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **T. K.**

ukaranego z art. 97 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 września 2022 r.,

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi

z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt XVII W 4593/17,

**1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w
zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie karne w sprawie umarza,**

2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, wyrokiem nakazowym z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt XVII W 4593/17, ukarał T. K. karą grzywny w kwocie 300 zł za to, że w dniu 19 sierpnia 2017 r. w Ł. ok. godz. 7.30, na odcinku od ul. [...] do ul. [...], kierując samochodem marki I. o nr rej. [...] podczas manewru omijania przeszkody w postaci krawężnika, nie zachował bezpiecznego odstępu i poprzez najechanie pojazdem na świeżo położony krawężnik uszkodził go na odcinku 122,4

m, w tym samym miejscu i czasie uderzając skrzynią ładunkową uszkadzał stojące na poboczu urządzenia bezpieczeństwa U-21b, a następnie odjechał z miejsca zdarzenia, tj. za czyn z art. 97 k.w.

Orzeczenie to, wobec niezaskarżenia przez żadną ze stron, uprawomocniło się w dniu 14 marca 2018 r.

Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł kasację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości na korzyść ukaranego, zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.w., mogące mieć istotny wpływ na treść wyroku, polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie i wyjaśnieniem wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i umorzenie postępowania przeciwko obwinionemu - na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. - wobec ustania karalności zarzucanego mu czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Skarżący słusznie podnosi, że okoliczności popełnienia przypisanego ukaranemu czynu i jego wina budzą wątpliwości, w świetle dowodu z nagrań ulicznego monitoringu, rejestrujących przejazd prowadzonej przez T. K. śmieciarki [...] w Ł... Nagrania te, utrwalone na płycie CD i załączone do akt postępowania na k. 13, stanowią jeden z dowodów w sprawie. Na filmach uwidoczniono samochód ciężarowy, który porusza się zwężoną jezdnią między chodnikiem, a remontowanym torowiskiem na ul. [...]. Z nagrań tych nie wynika, by kierujący pojazdem omijał jakiegokolwiek przeszkody, najechał pojazdem na świeżo położony krawężnik, uszkadzając go lub uszkadzał stojące na poboczu urządzenia bezpieczeństwa U-21b – jak przyjął Sąd Rejonowy w opisie przypisanego ukaranemu czynu. Na podstawie załączonych w poczet materiału dowodowego

nagrań nie sposób zatem jednoznacznie stwierdzić, że T. K. popełnił wykroczenie drogowe, określone w art. 97 k.w., a o jego winie nie przesądzą też inne dowody. Ponieważ w sprawie zachodziły wątpliwości co do przebiegu zdarzenia i związku przejazdu przez ukaranego [...] a powstałymi uszkodzeniami w obrębie krawężnika torowiska, niniejsza sprawa nie powinna być rozpoznawana w trybie nakazowym.

Zgodnie z treścią art. 93 § 2 k. p. w. zd. pierwsze, warunkiem orzekania w postępowaniu nakazowym jest brak jakichkolwiek wątpliwości co do okoliczności czynu i winy obwinionego. W niniejszej sprawie przesłanki te się nie aktualizują. Nagrania z monitoringu ulicznego nie zawierają treści korespondujących z pozostałym materiałem dowodowym, a wręcz nasuwają wątpliwości co do jego prawidłowości. Należy przy tym podkreślić, że z uwagi na kąt ustawienia kamer w stosunku do pasa jezdni, po którym poruszał się pojazd ukaranego, nagrania te nie dostarczają również bezsprzecznych dowodów braku winy T. K.. Dowody zebrane w sprawie są niejednoznaczne w swej wymowie, dlatego nie pozwalały na rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym, co przemawiało za skierowaniem jej przez sąd na rozprawę.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że postępowanie nakazowe jest instytucją prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono wyłącznie do najbardziej oczywistych przypadków - gdy materiał dowodowy w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości co do winy i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 r., III KK 167/19). Z art. 93 § 2 k.p.w. *a contrario* wynika więc, że kiedy materiał dowodowy uzyskany w toku czynności wyjaśniających nie tylko jest niejednoznaczny, ale nadto brakuje w nim wyjaśnień obwinionego, rozpoznanie sprawy w trybie nakazowym stanowi naruszenie prawa procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2020 r., II KK 397/19).

W podsumowaniu należy stwierdzić, że skoro na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można było, bez bezpośredniego przeprowadzenia dowodów na rozprawie uznać, iż okoliczności zarzucanego T. K. czynu oraz jego wina nie budzą wątpliwości, zaskarżony wyrok nakazowy należało uchylić, a postępowanie w sprawie umorzyć wobec przedawnienia karalności czynu.

Zgodnie z art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, ustaje z upływem 2 lat od zakończenia tego okresu. Ponieważ zarzucany obwinionemu czyn został popełniony w dniu 19 sierpnia 2017 r., jego karalność już ustała.

Wobec powyższego należało uwzględnić wniosek skarżącego i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie w sprawie umorzyć.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]